

Publicerad 2006-10-11 04:09 av Sander

Korrespondens med L.

Stockholm 5/6 2006

L.,

Du blir säkert förvånad över det här brevet, och det förstår jag. Det är väl dumt, men jag är tvungen att skriva det. Jag har gått och tänkt på det i fem års tid och nu klarar jag inte av att stå emot längre.

Så jag undrar, förstod du någonsin vad jag kände för dig? Det kan ju tyckas som en meningslös, för att inte säga idiotisk fråga så här fem år senare, nu när allt är överspelat, jag har ju inte ens hört något från dig på två år, inget sen du flyttade ihop med den där killen i Skövde. Vadfän L., Skövde? Jag har varit i Skövde, det är en håla. Inte en sån där småcharmig håla där moppeungarna på torget bara utgör ett pittoreskt inslag, det är en riktig håla-håla. Du som alltid var så storstadig, du tyckte lika mycket om Stockholm som jag, det var nog nästan det som jag tyckte mest om med dig.

Jag vet att jag var dum i huvudet den där våren, jag vet det. Men jag vill att du ska veta att det bara berodde på att jag var för ung, för osäker och för korkad för att kunna - nej, för att våga - tolka dina signaler. Jag visste inte vad som förväntades av mig så jag gjorde ingenting alls.

Tänker du någonsin på mig överhuvudtaget? Funderar du aldrig på vad som kunde ha hänt om vi hade blivit tillsammans; om jag inte hade varit en idiot och om jag sedan inte för att straffa mig själv hade flyttat från stan? Jag flyttade tillbaka sen men då var det ju försent, du hade redan avverkat tre killar och själv hade jag spenderat två händelselösa år någon annanstans och hade ingen aning om hur jag skulle kunna ta upp kontakten med dig. Vi träffades ju av en slump en gång men jag var aspackad; jag hade velat snacka med dig då men det gick inte, du vet ju hur det var. Och de andra gångerna vi sågs var det för mycket folk runt omkring och ringa dig annars klarade jag inte av och sen var det ju du som flyttade. Ihop med honom.

Jag kommer ihåg hur uppenbart det var den där kvällen i parken. Dina kompisar sa att du pratade så mycket om mig. Åh herregud...sedan hånglade du med den där snubben i princip mitt framför ögonen på mig och visst fan blev jag svartsjuk, det var ju det du ville, men säga något vågade jag inte. Och sen drog jag. Det är mitt livs största misstag; jag lämnade dig där och sedan blev det aldrig likadant igen.

Jag förstår om du gav upp hoppet då; trodde dig inse att jag inte var intresserad. Du kanske fortfarande tror det? I så fall vet du nu att det inte är sant. Jag älskade dig då; älskar dig nu; kommer alltid att älska dig.

//J.

Skövde 10/6-06

Hej J,

Jag måste säga att jag blev mycket förvånad över ditt brev. Det var ju fem år sedan jag kände dig och jag undrar faktiskt hur du fick tag på vår adress.

Jag förstår mig inte heller på innehållet. Jag kommer faktiskt inte ihåg så mycket från den tiden men att jag skulle ha varit kär i dig är inte sant och uppriktigt sagt vet jag inte vad du har fått det ifrån. Vi hade ju gemensamma vänner och gjorde saker ihop ibland men några ”signaler”, som du kallar det, skickade jag verkligen inte ut. Du blandar kanske ihop mig med någon annan?

Oavsett hur det ligger till är jag inte intresserad av att återuppta någon bekantskap med dig. Om jag ska vara ärlig tycker jag att tonen i ditt brev känns lite skrämmande. Du verkar närmast besatt av den där tiden, och det är definitivt hög tid för dig att gå vidare med ditt liv.

Med vänlig hälsning

L.

Stockholm 13/6 2006

Jag tror dig inte. Jag tror helt enkelt inte på ditt brev. Du får förlåta min påstridighet, men L., för fan...vi vet ju båda hur det ligger till. Jag har inte glömt hur det var så du kan inte heller ha glömt. Menar du att du inte tänker på mig ens ibland? Om du bara visste hur många eländiga timmar jag har tänkt på dig och ångrat mig, ångrat att jag var så nonchalant och dum och blind och naiv.

Vi passade så bra ihop; jag har aldrig känt så med någon annan. Har du? Det kan jag inte tänka mig. Jag kommer ihåg första gången jag såg dig, jag minns alla våra konversationer. Tror du jag hade gjort det om det inte hade varit något särskilt mellan oss? Nej, jag älskar dig L. och oavsett vad du påstår så vet jag att du också kände så en gång. Och den känslan dör inte, är det något jag har lärt mig av de här fem åren så är det det. Den dör inte, den finns kvar någonstans. En sådan gnista kan inte släckas.

Jag förstår om du kanske känner dig hotad, du har ju ett nytt liv nu. Och jag begär inte alls att du ska lämna allt och flytta ihop med mig nu på en gång. Men träffas och ta en fika kanske? Prata lite om gamla tider? Jag kommer att vara i Skövde nästa vecka, kan vi inte ses då? Svara så fort du hinner L.

Du vet att jag alltid kommer att älska dig.

Din J.

Stockholm 14/6 2006

Hej L.,

Jag skriver igen, du har väl knappast hunnit få mitt förra brev. Men du vet hur det är, den man älskar har man ständigt i tankarna. Jag vill bara att du ska veta att jag verkligen ser fram emot att träffa dig. Vi kan dricka kaffe nånstans och prata om hur det var den där våren. Bara att få höra din röst...det är knappt jag tror det är sant.

Jag kommer till Skövde på tisdag 13:06. Du vill väl kanske inte möta mig vid stationen? Nej du jobbar väl förresten, men det är ingen fara. Jag tar mig till mitt hotell på egen hand så kan vi träffas senare på eftermiddagen. Och sen kanske käka en bit? Finns det några bra restauranger i Skövde? Några mer intima ställen där man slipper barnfamiljerna?

Jaja...jag ska inte planera för långt i förskott nu. Bara att få träffa dig är nog, det andra är inte så viktigt.

Jag älskar dig L. Har alltid gjort det och kommer alltid att göra det.

Din J.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sander med Poeter.se id #9298 innehar upphovsrätten